

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Warszawa, 2 października 2024 r.

Sygn. akt KR VI R 42/23

DECYZJA nr KR VI R 42a/23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Beata Siemieniako, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski

na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 października 2024 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr zmieniającej decyzję z dnia stycznia 2010 r. nr ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanej nieruchomości o powierzchni 796 m², położonej w Warszawie przy ul. Świętokrzyskiej (dawna ul. Pańska 9) oznaczonej jako działka nr z obrębu , dla której prowadzona jest księga wieczysta nr ,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, MD P-B, J M S, M E M, A M, J R W, ME M-S, A W, TH W,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021, poz. 795, dalej „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”) w zw. z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.;

orzeka:

stwierdzić wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr z naruszeniem prawa.

UZASADNIENIE

I.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3, art. 16 ust. 1 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z dnia 7 lipca 2021 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR VI R 13/21, dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia stycznia 2010 r. nr, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego w udziale 48/72 części do niezabudowanej nieruchomości o powierzchni 796 m² oznaczonej jako działka nr , położonej w Warszawie przy ulicy Świętokrzyskiej b.n. (dawna ul. Pańska 9), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr oraz zmieniającej ją decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr. Postanowienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 9 lipca 2021 r.

W dniu 13 sierpnia 2021 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie o sygn. KR VI R 13/21. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 16 sierpnia 2021 r.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2021 r. nr KR VI R 13b/21, Komisja stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr w całości.

W uzasadnieniu decyzji Komisja wskazała, że Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję nr rażąco naruszył przepisy art. 132 i 133 k.p.a., co skutkowało koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości. Prezydent m.st. Warszawy dokonując zmiany decyzji nr - na skutek zgodnych odwołań stron - zobowiązany był, po ustaleniu, iż przesłanki określone w art. 132 § 1 k.p.a. zostały spełnione, do autoweryfikacji decyzji w terminie określonym w art. 133 k.p.a. Powyższy przepis nakładał na organ wydający decyzję, obowiązek uwzględnienia odwołania stron w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania odwołania.

W przedmiotowej sprawie odwołanie strony wpłynęło w dniu lutego 2010 r., zatem termin do wydania decyzji zmieniającej upłynął w dniu lutego 2010 r. Wobec powyższego, Prezydent m.st. Warszawy dokonując autoweryfikacji w dniu marca 2010 r. dopuścił się rażącego naruszenia art. 132 § 1 i § 2 k.p.a. w zw. z art. 133 k.p.a.

Decyzja Komisji została ogłoszona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 7 września 2021 r.

Pismem z dnia 7 października 2021 r. strony złożyły skargę na decyzję Komisji z dnia 31 sierpnia 2021 r. nr KR VI R 13b/21 zaskarżając ją w całości.

Wyrokiem z dnia czerwca 2023 r. w sprawie o sygn., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie:

- w pkt 1, uchylił zaskarżoną decyzję,
- w pkt 2, 3 i 4, zasądził od Komisji na rzecz stron koszty postępowania.

W uzasadnieniu wyroku sąd wskazał, iż trakcie rozpoznawania sprawy przed sądem administracyjnym okazało się, że postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia, z dnia lutego 2021 r. sygn. zniesiono współwłasność nieruchomości

stanowiącej niezabudowaną działkę nr w ten sposób, że przyznano ją na własność Miasta st. Warszawy ze splątami na rzecz właścicieli. Postępowanie rozpoznawcze przed Komisją zostało wszczęte dnia 7 lipca 2021 r., a więc po wydaniu postanowienia o zniesieniu współwłasności. Decyzja Komisji została wydana dnia 31 sierpnia 2021 r. a więc gdy postanowienie o zniesieniu współwłasności było prawomocne (marca 2021 r.).

Sąd podkreślił, że Komisja działała co prawda w zaufaniu do ksiąg wieczystych to jednak nie zmienia tego faktu, że w świetle treści postanowienia o zniesieniu współwłasności istniała niezgodność pomiędzy stwierdzonym, a wynikającym z księgi wieczystej stanem prawnym a rzeczywistym stanem prawnym. W ocenie Sądu okoliczność ta ma istotne znaczenie przy ocenie skutków prawnych jakie zaistniały w tej sprawie w aspekcie nie tylko możliwości odmowy przyznania prawa użytkowania wieczystego osobom, które utraciły prawo do nieruchomości na skutek postanowienia o zniesienie współwłasności ale i stwierdzenia nieważności decyzji zmieniającej. W ocenie Sądu, okoliczność związana ze skutkami prawnymi decyzji reprivatyzacyjnej musi być przedmiotem ponownej analizy Komisji.

Sąd w pełni zaakceptował wywody Komisji co do braku możliwości wydania przez organ I instancji decyzji w trybie art. 132 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 133 k.p.a. tj. po upływie 7 dni od dnia w którym organ I instancji otrzymał odwołanie. Wskazał, że termin ten jest terminem ustawowym, po upływie którego wygasa uprawnienie organu I instancji do dokonania autoweryfikacji decyzji. Zdaniem sądu, nie miało więc znaczenia, że w istocie wydanie rozstrzygnięcia przez Prezydenta m.st. Warszawy, w istocie „naprawiło” wadliwą decyzję wydaną z pominięciem jednej z uprawnionych osób, skoro organ nie miał już kompetencji do działania. W takich ramach prawnych, jak wskazał sąd, nie może mieć zastosowania zasada uwzględnienia słusznego interesu strony ponieważ ten jest uwzględniany, gdy powstają wątpliwości co do zasadności wydawanego przez organ rozstrzygnięcia - w prawidłowo i zgodnie z prawem ustalonym stanie faktycznym.

Konkludując sąd stwierdził, że nie ma podstaw do uznania, że Prezydent m. st. Warszawy mógł wydać decyzję na podstawie art. 132 § 2 k.p.a. Podzielił również stanowisko Komisji o rażącym naruszeniu art. 132 i 133 k.p.a. przez organ przy wydawaniu decyzji

zmieniającej, niemniej jednak nastąpiły nieodwracalne skutki prawne z powodu których Komisja nie mogła stwierdzić nieważności decyzji.

Wyrok powyższy wobec braku jego zaskarżenia stał się prawomocny.

Obecnie przedmiotowa sprawa prowadzona jest pod sygnaturą KR VI R 42/23, o czym poinformowano w dniu 30 października 2023 r. w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

Zawiadomieniem z dnia 9 września 2024 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 12 września 2024 r.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a. W dniu 1 października 2024 r. Społeczna Rada złożyła opinię w sprawie.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej.

1.1. Decyzją z dnia stycznia 2010 r. nr , Prezydent m.st. Warszawy w pkt 1 ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego w udziale wynoszącym 48/72 części do niezabudowanego gruntu o powierzchni 796 m², położonego w Warszawie przy ul. Świętokrzyskiej opisanego jako działka nr z obrębu, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr na rzecz: A M w udziale wynoszącym 12/72 części gruntu; JP w udziale wynoszącym 12/72 części gruntu; M S w udziale wynoszącym 6/72 części gruntu; A M w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; MM w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; J S w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; J W w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; T W w udziale wynoszącym 2/72 części gruntu.

W punkcie drugim decyzji ustanowiono czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w wysokości 530,67 zł netto.

1.2. W dniu lutego 2010 r. wpłynęło odwołanie A M od ww. decyzji, w którym wnosił on o zmianę tej decyzji poprzez ustalenie stronom należnych udziałów w wysokościach szczegółowo przez siebie opisanych. Wskazał, że w zaskarżonej decyzji pominięto A W, żyjącą wdowę po R W, której udział w użytkowaniu wieczystym wynosi 2/72.

1.3. Pismem z dnia lutego 2010 r. nadanym faksem, adw. RN reprezentujący wnioskodawców: AM, J P, M S, J W, J S, A W, T W, M M poparł w imieniu swoich mocodawców odwołanie A M w całości. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w sposób wskazany w treści odwołania. Nadto wniósł o rozważenie zastosowania w pierwszej kolejności przepisu art. 132 k.p.a. Powyższe pismo zostało nadane drogą pocztową w dniu lutego 2010 r. natomiast do Kancelarii Urzędu m.st. Warszawy wpłynęło w dniu lutego 2010 r.

1.4. Decyzją z dnia marca 2010 r. nr, Prezydent zmienił decyzję z dnia stycznia 2010 r. nr w ten sposób, że ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu w udziale wynoszącym 48/72 części o powierzchni 796 m², położonego w Warszawie przy ul. Świętokrzyskiej opisanego jako działka nr z obrębu , dla której prowadzona jest księga wieczysta nr, na rzecz: A M w udziale wynoszącym 12/72 części gruntu; J P w udziale wynoszącym 12/72 części gruntu; M S w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; A M w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; MM w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; J S w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; J W w udziale wynoszącym 4/72 części gruntu; A W w udziale wynoszącym 2/72 części gruntu; TW w udziale wynoszącym 2/72 części gruntu. W punkcie drugim decyzji postanowił, iż pozostałe punkty decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr z dnia stycznia 2010 roku pozostają bez zmian.

Organ wskazał, że w przedmiotowej sprawie przy ustalaniu udziałów w użytkowaniu wieczystym pominięto jedną ze stron postępowania (A W). W sprawie występowały dwie osoby o tym samym imieniu i nazwisku. Organ pominął A W , która była spadkobiercą zmarłego R W. Z kolei druga osoba o tym samym imieniu i nazwisku zmarła, a spadek

po niej na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia sierpnia 1990 r. sygn. akt nabyła M E S. W tych okolicznościach organ uznał, iż zmiana decyzji w trybie art. 132 k.p.a. znajdowała swoje uzasadnienie.

1.5. Aktem notarialnym z dnia września 2010 r., Rep. A nr oddano w użytkowanie wieczyste działkę nr . W dniu grudnia 2010 r. dokonano protokolarnego przekazania ww. działki AM, który działał w imieniu własnym oraz w imieniu pozostałych uprawnionych.

2. Sprzeciw Prokuratora.

2.1. Pismem z dnia lipca 2019 r., sygn. akt, Prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia stycznia 2010 r. nr zmienionej następnie decyzją z dnia marca 2010 r. Nr. Zaskarżonej decyzji zarzucił wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, co stanowi przesłankę do stwierdzenia nieważności decyzji, przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Prokurator wniósł m.in. o stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zaskarżonej części.

2.2. Na skutek wniesionego sprzeciwu od decyzji z dnia stycznia 2010 r. nr, zmienionej następnie decyzją z dnia marca 2010 r. nr Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie z urzędu wszczęło postępowanie, które prowadzi pod sygnaturą . Postępowanie nie zostało zakończone.

3. Postępowanie o zniesienie współwłasności.

3.1. Postanowieniem z dnia lutego 2021 r. w sprawie, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w punkcie pierwszym zniósł współwłasność nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Świętokrzyskiej, stanowiącej

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr, zmieniająca decyzję z dnia stycznia 2010 r. nr o ustanowieniu użytkowania wieczystego.

Jak już wyżej wskazano, Komisja decyzją z dnia sierpnia 2021 r. nr KR VI R 13b/21 stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia marca 2010 r. nr.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia czerwca 2023 r. w sprawie wskazał, że Komisja prawidłowo przyjęła, że Prezydent m.st. Warszawy z uwagi na uchybienie 7-dniowemu terminowi nie mógł wydać decyzji na podstawie art. 132 § 2 k.p.a. Podzielił przy tym stanowisko Komisji o rażącym naruszeniu art. 132 i 133 k.p.a. przez organ przy wydawaniu decyzji zmieniającej. Jednakże Komisja (mimo, że działała w zaufaniu do ksiąg wieczystych) orzekając o istocie sprawy nieprawidłowo ustaliła stan faktyczny i prawny, pomijając treść orzeczenia sądu z dnia lutego 2021 r. znoszącego współwłasność opisanej wyżej nieruchomości. Jednocześnie zobowiązał Komisje do uwzględnienia przy ponownym rozpoznawaniu sprawy oceny prawnej dotyczącej skutków prawnych decyzji, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz.935; dalej: p.p.s.a) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba, że przepisy uległy zmianie.

Wobec powyższego, Komisja była zobligowana ponownie rozpoznać sprawę, biorąc za podstawę wytyczne wskazane w uzasadnieniu wyroku z dnia czerwca 2023 r. w sprawie i obowiązujący stan prawny.

1. Wzruszenie decyzji w trybie samokontroli przez organ administracji publicznej bez zaistnienia warunków określonych w § 1 i 2 art. 132 k.p.a., stanowi rażące naruszenie prawa.

1.1. W ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji nr z rażącym naruszeniem art. 132 k.p.a. w zw. z art. 133 k.p.a.

Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.a. jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję. Powyższy przepis stosuje się także w przypadku, gdy odwołanie wniosła jedna ze stron, a pozostałe strony wyraziły zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania (§ 2).

Od nowej decyzji stronom służy odwołanie (§ 3 k.p.a.).

Jeżeli organ ustali, że przesłanki określone ww. przepisie nie zostały spełnione, to w terminie siedmiu dni powinien przekazać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi II instancji. Obliguje go do tego przepis art. 133 k.p.a. który nakłada na organ administracji, wydający decyzję, obowiązek przesłania odwołania strony wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu w terminie siedmiu dni od dnia, w którym je otrzymał, jeżeli w tym terminie nie wydał nowej decyzji w myśl art. 132 k.p.a.

Termin siedmiodniowy wskazany w art. 133 k.p.a. jest terminem zawitym, po upływie którego wygasa uprawnienie organu I instancji do dokonania autoweryfikacji decyzji. Organ, po tym terminie może jedynie podjąć czynność materialno-techniczną polegającą na przekazaniu odwołania wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu (vide: wyrok NSA z dn.4.02.2020 r., sygn. akt OSK 3333/17, Legalis Nr 2333578, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dn.4.09.2014 r., sygn. akt II SA/Go 564/14, Legalis nr 1059209). Datą początkową biegu tego terminu, liczonego według zasad określonych w art. 57 k.p.a., jest dzień otrzymania odwołania - dzień faktycznego wpływu odwołania do organu I instancji (nie ma znaczenia data nadania odwołania).

W orzecznictwie przyjmuje się, że niedopełnienie warunku określonego w przepisie art. 132 § 1 i 2 k.p.a. stanowi rażące naruszenie prawa. Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym m.in. przez Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w wyroku z dnia 28 maja 2008 r. sygn. akt II OSK 560/07 stwierdził wprost, że „kompetencja przyznana organowi I instancji w art. 132 k.p.a. może być realizowana tylko w ciągu 7 dni od daty wpływu odwołania. Wzruszenie

decyzji w trybie art. 132 k.p.a., przy niedopełnieniu któregokolwiek z warunków ustanowionych w § 1 i § 2 tego przepisu oraz przy niezachowaniu terminu ustawowego z art. 133 k.p.a., stanowi rażące naruszenie prawa". Podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 października 2008 r. sygn. akt IV SA/Wa 1189/08.

1.2. W przedmiotowej sprawie, Prezydent m.st. Warszawy otrzymał odwołanie w dniu lutego 2010 r. Uznać zatem należy, że w niniejszej sprawie siedmiodniowy termin określony w art. 133 k.p.a. upłynął w dniu lutego 2010 r. i z tym dniem organ stracił kompetencję do stosowania tego przepisu. Tymczasem Prezydent m.st. Warszawy na skutek rozpoznania odwołania dokonał autoweryfikacji w dniu marca 2010 r. a zatem dopuścił się rażącego naruszenia ww. przepisów.

Komisja zauważa również, że Prezydent m.st. Warszawy nieprawidłowo zakwalifikował pismo adw. R. N z dnia lutego 2010 r. jako odwołanie. W tej sprawie, termin do złożenia odwołania dla stron reprezentowanych przez adw. R N upłynął w dniu lutego 2010 r. i po upływie tego terminu pismo to mogło stanowić wyłącznie zgodę o której mowa w art. 132 § 2 k.p.a. Fakt błędnego zakwalifikowania pisma z dnia lutego 2010 r. jako odwołanie nie mógł skutkować przyjęciem przez Prezydenta m.st. Warszawy, że siedmiodniowy termin do wydania decyzji zmieniającej rozpoczął bieg od dnia jego faktycznego wpływu do urzędu m.st. Warszawy tj. w dniu lutego 2010 r.

W ocenie Komisji uznać zatem należy, że odwołanie od decyzji z dnia stycznia 2010 r. wniósł AM zaś pozostałe strony postępowania wyraziły jedynie zgodę na jej zmianę, w kształcie wskazanym w odwołaniu, przy czym zgoda ta nie została wyrażona w terminie uprawniającym organ do autoweryfikacji decyzji. Okoliczność ta powoduje, że Prezydent m.st. Warszawy nie mógł wydać decyzji zmieniającej w trybie art. 132 k.p.a., co obligowało go do przekazania akt sprawy wraz z odwołaniem organowi odwoławczemu.

Mając na względzie powyższe uznać należy, iż Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję zmieniającą z rażącym naruszeniem art. 132 i 133 k.p.a.

2. Nieodwracalne skutki prawne wywołane decyzją reprivatyzacyjną

2.1. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić.

2.2. Z kolei, zgodnie z art. 30 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzje o której mowa w art.29 ust.1 pkt 2-4 jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącem naruszeniem prawa.

Według Komisji, w sprawie zostały zrealizowane przesłanki z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jak bowiem stwierdzono powyżej, decyzja z dnia stycznia 2010 r. została wydana z rażącem naruszeniem art. 132 i 133 k.p.a.

2.3. Jednakże, w ocenie Komisji, nie można stwierdzić nieważności decyzji z dnia nr ani jej uchylić i przekazać sprawy do ponownego rozpoznania. Wynika to z faktu, iż wywołała ona nieodwracalne skutki prawne - w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W myśl wskazanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

2.4. W przedmiotowej sprawie, w konsekwencji wydania postanowienia z dnia lutego 2021 r. znoszącego współwłasność nieruchomości oznaczonej jako działka nr, nieruchomość ta została przyznana na wyłączną własność Miasta Stołecznego Warszawy ze stosownym spłatami na rzecz beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia czerwca 2023 r. uchylającym decyzję Komisji z dnia 31 sierpnia 2021 r., treść orzeczenia sądu znoszącego współwłasność nieruchomości wiąże Komisję, co oznacza, że nie może ona treści orzeczenia sądu powszechnego pominąć. Okoliczność ta ma istotne znaczenie przy ocenie skutków prawnych jakie zaistniały w tej sprawie, w aspekcie możliwości odmowy przyznania prawa użytkowania wieczystego osobom, które utraciły prawo do nieruchomości na skutek postanowienia o zniesieniu współwłasności. Skoro, w chwili

rozpoznawania niniejszej sprawy tytuł własności do nieruchomości przysługuje Miastu Stołecznemu Warszawa, to należało stwierdzić, że zaszły nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. To zaś obligowało Komisję do stwierdzenia wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr, z naruszeniem prawa.

3. Strony postępowania.

3.1. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

3.2. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

3.3. Za strony postępowania przyjęto również: M D P-B, J M S, M E M, A M, J R W, M E M-S, A W, TH W.

3.4. Nadto zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. Stosownie do treści art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony. Dlatego też za stronę postępowania uznano również Prokuratora Regionalnego w Warszawie.

4. Konkluzja.

4.1. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 tej ustawy w zw. z art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym

dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym

formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie r. od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

